

[Albrechtsen]

afgiver udtalelse om disse. Rådet kan med enstemmig vedtage disse ændringer.«

Det fremgår altså heraf, at Parlamentet efter disse regler simpelt hen har krav på, at Ministerrådet behandler dets ændringsforslag, mens statsministeren altså gav folketinget og offentligheden det indtryk, at Kommissionen bare kunne smide Parlamentets forslag i papirkurven. Gid det var så vel! Men det er det altså ikke, og derfor bør denne statsministerudtalelse altså rettes.

Albrechtsen (VS):

Det var jo meget glædeligt, at vi nu i statsministerens sidste svar fik sat på plads, at Parlamentet og Kommissionen altså får disse muligheder, som vi hele tiden har frygtet. Nu siger statsministeren så, at det vil ske sjældent. Det kan statsministeren håbe; vi andre er bange for, at det vil ske tit.

Statsministeren havde i det hele taget en uheldig dag den 28. januar 1986. Ikke alene rodede han spørgsmålet om negativ og positiv enstemighed sammen, men statsministeren oplyste endog, at forslag stillet af Parlamentet, som Kommissionen ikke bryder sig om, ikke kom frem til behandling i Ministerrådet, og det var jo positivt forkert, hvad statsministeren oplyste dér. Det skal ses på baggrund af, at de borgerlige faktisk hånedede pakkemodstanderne og mente, at pakkemodstanderne ikke havde forstået noget som helst af det hele.

Fjerde næstformand (Ole Vig Jensen):

Jeg skal henstille, at man holder sig til det spørgsmål, som det drejer sig om nu, nemlig spørgsmål nr. S 665.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil undlade at besvare den betragtning, hr. Albrechtsen knyttede til det forrige og afsluttede spørgsmål.

Når Parlamentet i dag fremsætter ændringsforslag, fremsendes disse ændringsforslag til Rådets orientering. Sådan var det, sådan er det, og sådan vedbliver det at være. Jeg har aldrig sagt, at Kommissionen, som hr. Albrechtsen siger i motiveringen for sit spørgsmål, vil smide ændringsforslagene i papirkurven; det ville nok også være overdrevent uhøfligt over for en folkevalgt forsamling.

Albrechtsen (VS):

Jeg kan ikke forstå, hvordan statsministeren kan hævde, at det har han aldrig sagt, for det, statsministeren sagde, var følgende: »Hvis Kommissionen ikke synes, det er ændringsforslag, der duer, så kommer de aldrig frem.« Det mener jeg er det samme som at smide dem i papirkurven. Men ifølge pakken skal Kommissionen i det tilfælde sende dem videre til Ministerrådet med sine kommentarer. Jeg vil bede statsministeren bekræfte, at det er det, der står i pakken, og det er altså faktisk noget helt andet end det, statsministeren oplyste folketinget om den 28. januar 1986 under debatten. Når nu vi blev hånet sådan den 28. januar 1986 for, at vi ikke havde forstået noget som helst, og analysen af, hvad der egentlig blev sagt den 28. januar 1986, viser, at statsministeren både på dette punkt og på det foregående punkt, vi diskuterede, faktisk var den, der rodede det hele sammen, så har jeg blot ønsket, at vi nu ved denne lejlighed får fastslået ganske nøjagtigt, hvad det egentlig er, der står i pakken.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg henviser til, hvad jeg netop har sagt. Hr. Albrechtsen har et ganske usædvanligt talent for at misforstå. Vist har jeg da brugt den vending under folketingsdebatten, »at så kommer ændringsforslagene aldrig frem«. Dermed sigtede jeg til, at så kommer de ikke frem som Kommissionens ændringsforslag, men de sendes, som jeg nævnte før, som hidtil frem til orientering. Det er da også meget rimeligt, og hr. Albrechtsen kan vel heller ikke have noget imod, at forslag og råd, som stammer fra Parlamentet, sendes frem til orientering for medlemslandenes regeringer. Er det ikke meget godt?

Albrechtsen (VS):

Jo, men så er vi jo altså enige om, hvad der sker, nemlig at de rent faktisk sendes frem og ikke, som statsministeren oplyste den 28. januar 1986, ikke sendes frem. For statsministerens ærinde var jo at bagatellisere Parlamentets indflydelse, ligesom det var det på andre områder, hvor det i dag, hvor vi får det gennemgået i detaljerne, viser sig, at den bagatelliseringskampagne er mislykkedes. Dette her spørgsmål belyser, hvorledes statsministeren ligesom med en håndbevægelse